NEDERLANDSTALIGE TUCHTRAAD VAN BEROEP VOOR ADVOCATEN

eerste kamer

Dossier: TB-0365-2025 (TAA/SA/0531/2025)

In de zaak van:

mr. X, advocaat

hierna genoemd “appellant”,

met als raadsman Mr. Y, advocaat

wijst de Nederlandstalige tuchtraad van beroep de volgende beslissing.

***

1. Ten laste gelegde feiten

Bij aangetekende brief van 10 oktober 2025 werd appellant met toepassing van artikel 459 Gerechtelijk Wetboek opgeroepen om te verschijnen voor de tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het hof van beroep te Antwerpen, na de beslissing van de Stafhouder van de Orde van Advocaten van de Balie van Advocaten tot het doen van deze oproeping krachtens artikel 458 § 2 Ger. W. weergegeven in diens verzoek tot oproeping van appellant van 9 oktober 2025 (cfr. dossier eerste aanleg), wegens de volgende concrete feiten (zoals omschreven in de bestreden beslissing):

“*1. Onregelmatigheden op de derdenrekening (inbreuken op art. 130 lot en met 137 Codex Deontologie voor advocaten on ad. 446 quater§1 Gerechtelijk Wetboek, en in het bijzonder art 133 en 134 Codex Deontologie voor advocaten) in de periode tussen (…) 2024 (…) 2025, door in te gaan op het verzoek van een cliënt, dhr. A,* om *15.159,60 euro van de vennootschap Comm. V. B door te storten* op *zijn derdenrekening* en *er vervolgens tijdelijk te behouden om buiten de beschikkingsbevoegdheid te vallen van de overige aandeelhouders.*

2. *Onregelmatigheden op de derdenrekening (inbreuken op art. 130 tot en met 137 Codex Deontologie voor advocaten en art. 446 quater§1 Gerechtelijk Wetboek, en in het bijzonder art. 133 en 134 Codex Deontologie voor advocaten) in de periode tussen* (…) *2024 en (…) 2024, door van deze gelden van de vennootschap Comm. V. B in opdracht van dhr. A een voorschot op zijn eigen kosten en erelonen te hebben behouden.*

3. *Onregelmatigheden op de derdenrekening (inbreuken op art. 130 tot en met 137 Codex Deontologie voor advocaten en art. 446 quater§1 Gerechtelijk Wetboek, en in het bijzonder art. 133 en 134 Codex Deontologie voor advocaten) in de periode tussen (…) 2024 en (…) 2024, door van deze gelden van de vennootschap Comm. V. B in opdracht van dhr. A een bedrag van 5.000,00 euro door te storten aan de echtgenote van cliënt, mevr. C*".

Deze ten laste gelegde feiten 1, 2 en 3 werden in de bestreden beslissing vernoemd als inbreuken op de deontologie van de advocaten, te weten, inbreuken op de eer van de Orde van advocaten en op de beginselen van de waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen, en in het algemeen op hetgeen bepaald in artikel 455 Ger.W. en artikel 1 Codex Deontologie voor advocaten, verder "codex deontologie" genoemd, alsmede op de na te leven kernwaarden van het beroep van advocaat en de artikelen 130 tot en met 137 Codex Deontologie en in het bijzonder artikel 133 en 134 codex deontologie en artikel 446quater § 1 Ger.W.

2. <u>Bestreden beslissing en hoger beroep</u>

De tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het hof van beroep te Antwerpen heeft op 18 december 2025, op tegenspraak, de tuchtvervolging toelaatbaar verklaard, de tuchtfeiten 1, 2 en 3 bewezen verklaard en appellant hiervoor een schorsing opgelegd van 1 week met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van drie jaar onder de voorwaarden dat binnen deze periode van 3 jaar geen nieuwe deontologische inbreuk wordt gepleegd.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij aangetekende brief toegekomen ter zetel van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten (verder "TB") op 29 december 2025 op gemotiveerde wijze hoger beroep aangetekend. In de akte houdende hoger beroep wordt ingeroepen dat geen wettelijke regel er zich tegen verzet dat appellant de instructie van de bestuurder van de vennootschap B Comm.V. om gelden over te maken op de derdenrekening van appellant uitvoerde en dat appellant in openheid heeft gehandeld zonder een partij te willen schaden. Appellant voert aan dat geen van de tenlasteleggingen bewezen zijn.

De stafhouder van de Orde van advocaten van de balie van Antwerpen heeft bij aangetekende brief toegekomen ter zetel van de TB op 12 januari 2026 op grond van artikel 463 Gerechtelijk Wetboek op gemotiveerde wijze tegenberoep ingesteld.

3. Procedurevoorgaanden en beoordeling

Appellant werd tijdig en regelmatig opgeroepen om te verschijnen voor de zitting van de TB op 18 maart 2026, waar de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen.

Het hoger beroep en het tegenberoep zijn regelmatig naar vorm en tijdig ingesteld en bijgevolg ontvankelijk.

De feitelijke omstandigheden die aan de oorsprong liggen van de voorliggende procedure, zoals vervat in de tenlasteleggingen in de bestreden beslissing, en de nu ten laste van appellant gelegde feiten blijken uit de bestreden beslissing van 18 december 2025 en het tuchtdossier.

Appellant roept de volgende middelen in tot staving van zijn hoger beroep:

- hij heeft in alle openheid gehandeld en is voorheen nooit tuchtrechtelijk vervolgd;
- hij handelde op instructie van de heer A, toen aandeelhouder en mede-zaakvoerder/bestuurder van de vennootschap voornoemd en volgens zijn onderzoek van de gegevens van de zaak en de stukken was sprake van mogelijke ontvreemding van gelden van de vennootschap, was een inmiddels bijeen geroepen algemene vergadering ervan niet geldig samen geroepen en was de overmaking van gelden naar de derdenrekening van appellant, en de uitbetaling daarvandaan aan hemzelf en aan de echtgenote van de heer A gebaseerd op een geldige instructie door deze;
- feit 1 is niet bewezen daar het niet verboden is geld over te doen maken naar een derdenrekening en daar de heer A bevoegd was tot het geven van opdracht daartoe; dat appellant op de hoogte was van een onenigheid met andere aandeelhouders van de vennootschap doet daaraan geen afbreuk; zijn positie van onafhankelijkheid als advocaat is niet in het gedrang gebracht;
- feit 2 is niet bewezen; krachtens artikel 134 Codex deontologie is het toegestaan een deel van ontvangen derdengelden in te houden als voorschot, ereloon of terugbetaling van kosten; er is een corresponderende factuur opgesteld;
- feit 3 is niet bewezen; de heer A was op het ogenblik van het geven van de opdracht tot de storting van de gelden een bevoegd orgaan van de voornoemde vennootschap en dus kon hij de opdracht tot die storting geven;
- appellant verzoekt om het voordeel van de opschorting en voert aan dat de in eerste aanleg opgelegde bestraffing disproportioneel is.

Om de redenen uiteen gezet in de bestreden beslissing, integraal bijgetreden en hier hernomen, zijn de aan appellant ten laste gelegde tuchtfeiten 1, 2 en 3 ook in hoger beroep bewezen gebleven. Aan die redenen voegt de TB de volgende toe.

Het tuchtfeit 1 verwijt aan appellant toegelaten te hebben dat de gelden van de vennootschap in de omstandigheden zoals vermeld in het tuchtfeit op zijn derdenrekening gestort werden en daar tijdelijk behouden werden. Ongeacht de instructie van de cliënt zoals hier gedaan, staat vast dat appellant niet onwetend was over mogelijke moeilijkheden tussen aandeelhouders van de vennootschap, zodat hij zich ervan had moeten onthouden zijn derdenrekening ter beschikking te stellen voor “bewaring” van de gelden, zelfs in afwachting van een te leggen beslag. Dit betreft wel degelijk een inbreuk op de na te leven positie van onafhankelijkheid als advocaat.

Het tuchtfeit 2 verwijt aan appellant evenzeer onregelmatigheden te hebben begaan op zijn derdenrekening door, vervolgens, een deel van het gestorte geld bedoeld in tuchtfeit 1, in opdracht van de cliënt weer te hebben behouden als voorschot op kosten en erelonen. Aldus is evenzeer een inbreuk op de onafhankelijkheid als advocaat begaan, gezien de herkomst van de gelden op de derdenrekening zoals bedoeld in tuchtfeit 1, wat het bewijs van het tuchtfeit 2 inhoudt en waardoor de vervolgens gedane doorstorting eveneens een onregelmatigheid inhoudt. Dit geldt ongeacht de opmaak van een factuur. Immers moet opnieuw herhaald worden dat appellant gezien de omstandigheden en op grond van de objectieve gegevens van het tuchtdossier niet beschouwd kan worden als zijnde onwetend over de moeilijkheden gerezen tussen de voormelde aandeelhouders van de voormelde vennootschap.

Het tuchtfeit 3 verwijt aan appellant evenzeer een onregelmatigheid te hebben begaan op zijn derdenrekening door, vervolgens, ook een deel van het gestorte geld bedoeld in tuchtfeit 1, in opdracht van de cliënt door te storten naar de echtgenote van de cliënt. Dit tuchtfeit 3 is evenzeer bewezen daar de gedane doorstorting eveneens een onregelmatigheid inhoudt nu zij geschiedde met sommen ontvangen op die derdenrekening zoals bedoeld in tuchtfeit 1. Immers moet opnieuw herhaald worden dat appellant gezien de omstandigheden en op grond van de objectieve gegevens van het tuchtdossier niet beschouwd kan worden als zijnde onwetend over de moeilijkheden gerezen tussen de voormelde aandeelhouders van de voormelde vennootschap, en dat in het bijzonder ook over het geld en het vermogen van die vennootschap. Hij had er zich van dienen te onthouden ook deze storting overheen zijn derdenrekening te doen, bij gebreke waarvan nu blijkt dat zijn positie van onafhankelijkheid zoals bedoeld in tuchtfeit 3 en in het geheel der tuchtfeiten in het gedrang is gekomen.

Deze 3 tuchtfeiten zijn na onderzoek van de voorliggende objectieve gegevens van het tuchtonderzoek en door het onderzoek ter zitting bewezen gebleven. Het bewijs van die tuchtfeiten moet dus worden aangenomen.

De door de bestreden beslissing opgelegde sanctionering van een schorsing van 1 week alsmede de duur ervan is een gepast antwoord op de hier bewezen verklaarde tuchtfeiten.

Deze bewezen verklaarde tuchtfeiten vormen immers telkens een ernstige inbreuk op de beginselen van kiesheid, waardigheid en rechtschapenheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen, de na te leven vereiste van onafhankelijkheid zoals erin bedoeld en op de wets- en codexbepalingen zoals respectievelijk genoemd in de betreden beslissing en zij zijn in strijd met een behoorlijke en deskundige beroepsuitoefening zoals bedoeld in artikel 455 Gerechtelijk Wetboek en artikel 1 Codex Deontologie en de overige geciteerde wets- en reglementaire bepalingen.

Door zijn handelswijze heeft appellant immers ook het vertrouwen geschonden van rechtzoekende en van confraters die recht hebben op vertegenwoordiging van personen door een advocaat die zich behoorlijk kwijt van zijn taak, die de nodige afstand behoudt ten opzichte van de cliënt zelf en die zijn positie van onafhankelijkheid ten allen tijde niet uit het oog verliest.

Door een opschorting zou geen proportionele maatregel met de bewezen feiten bestaan en zou het gewild preventief effect van verdere toekomstige afwezigheid van tuchtrechtelijke inbreuken niet bereikt worden.

Een sanctionering door een schorsing voor voormelde duur is evenredig aan de aard, de ernst en de zwaarwichtigheid van de bewezen tuchtfeiten 1, 2 en 3 samen en aan de aard en de ernst ervan, doch ook aan de gedragingen en de persoonlijkheid van appellant die aantoont hij onvoldoende eerbied had voor de eerbiedwaardige beroepsuitoefening van het beroep van advocaat. De door de bestreden beslissing opgelegde sanctionering wordt dan ook als passend beoordeeld en bevestigd.

Het is evenwel terecht dat de bestreden beslissing, ter ondersteuning van appellant in zijn inspanningen de deontologische verplichtingen verder stipt na te leven en mede rekening houdend met zijn blanco tuchtverleden, de ten uitvoerlegging van de schorsing heeft uitgesteld, en deze genademaatregel afhankelijk heeft gesteld van de voorwaarde dat in de terecht op 3 jaar bepaalde proefperiode geen tuchtrechtelijke inbreuk wordt gepleegd, die ook nog na afloop daarvan leidt tot een tuchtrechtelijke veroordeling of het bewezen verklaren van het verweten tuchtfeit.

Men kan immers verhopen dat in hoofde van appellant een verbetering plaats vindt en verwacht kan worden, en een effectieve sanctionering zou zijn reclassering binnen de beroepsgroep der advocaten in deze zin nadelig kunnen beïnvloeden. Deze maatregel volstaat om een herhaling van dergelijke nalatigheden te vermijden daar appellant moet weten dat deze maatregel van het uitstel van tenuitvoerlegging van de opgelegde bestraffing, bij een gepleegde tuchtrechtelijke inbreuk in de op 3 jaar bepaalde proefperiode (als opgelegde na te leven voorwaarde voor het uitstel van tenuitvoerlegging), die leidt tot een tuchtrechtelijke veroordeling of een bewezen verklaring van het verweten tuchtfeit, ook nog na afloop van de proefperiode, kan verloren gaan en kan leiden tot het horen opheffen van dat uitstel op heden verleend, op de wijze zoals bedoeld in art. 460, lid 5 Ger. W.

De rechtspleging is verlopen in de taal voorgeschreven door de artikelen 457bis en 466 Gerechtelijk Wetboek.

De bestreden beslissing moet derhalve worden bevestigd.

De rechtspleging is verlopen in de taal voorgeschreven door de artikelen 457bis en 466 Gerechtelijk Wetboek.

4. Beslissing

De Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten,

beslissend op tegenspraak,

verklaart het hoger beroep en het tegenberoep ontvankelijk, doch ongegrond,

bevestigt de bestreden beslissing,

Aldus gewezen door de eerste kamer van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten, samengesteld uit Caroline Vanderkerken, voorzitter, Thierry Lammar, Inge Derde, Koen Lips en Frank Van der Schueren

Assessoren Thierry Lammar, Inge Derde, Koen Lips en Frank Van der Schueren bevinden zich in de onmogelijkheid om deze beslissing te ondertekenen zodat de uitspraak met toepassing van artikel 785, 1e lid van het Gerechtelijk Wetboek, ondertekend wordt door de secretaris en de voorzitter.

Uitgesproken in openbare zitting van 6 mei 2026, in aanwezigheid van Pim Vanwalleghem, advocaat-generaal, en Ludwig Evens, secretaris.

Ludwig Evens Caroline Vanderkerken